

végrehajtásáról szóló, 2006. február 8-i 2006/17/EK bizottsági irányelvnek – nem teljesítette a 2006/17 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének első albekezdéséből eredő kötelezettségeit.

- 2) A Bíróság az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

**A Bíróság (hatodik tanács) 2009. november 23-i végzése –
Lagoudakis és társai kontra Kéntro Anoiktis Prostrasias Hlikiomenon
Dimou Rethymnis és társai**

(C-162/08–C-164/08. sz. egyesített ügyek)

„Az eljárási szabályzat 104. cikke 3. §-ának első bekezdése – Szociálpolitika – 1999/70/EK irányelv – A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. és 8. szakasza – Határozott idejű munkaszerződések a közszektorban – Első vagy egyetlen szerződés – Egymást követő szerződések – Megfelelő jogi intézkedés – A munkavállalóknak nyújtott védelem általános szintjének csökkentése – Visszaélések megakadályozására irányuló intézkedések – Szankciók – A határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű szerződésekévé történő átalakításának abszolút tilalma a közszektorban – Az irányelv helytelen átültetésének következményei – Összhangban álló értelmezés”

1. *Szociálpolitika – Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás – 1999/70 irányelv – Az egymást követő határozott idejű munkaszerződések visszaélésszerű igénybevételének megakadályozását célzó intézkedések (1999/70 tanácsi irányelv, melléklet, 5. szakasz, 1a) pont és 8. szakasz, 3) pont) (vö. 11. pont és a rendelkező rész 1., 2. pontja)*
2. *Szociálpolitika – Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás – 1999/70 irányelv – A munkavállalóknak nyújtott védelem általános szintje csökkentésének tilalma az említett megállapodás hatálya alá tartozó területen (1999/70 tanácsi irányelv, melléklet, 5. szakasz, 1) pont és 8. szakasz, 3) pont) (vö. 11. pont és a rendelkező rész 3–5. pontja)*

3. *Szociálpolitika – Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás – 1999/70 irányelv – Az egymást követő határozott idejű munkaszerződések visszaélészerű igénybevételének megakadályozását célzó intézkedések (1999/70 tanácsi irányelv, melléklet, 5. szakasz, 1) pont és 8. szakasz, 3) pont) (vö. 11. pont és a rendelkező rész 6–8. pontja)*

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Monomeles Protodikeio Rethymnis – Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175., 1999.7.28., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet 3. kötet 368. o.) melléklete 5. szakaszának és 8. szakasza 1. és 3. pontjának értelmezése – Közösségi rendelkezéseket átültető jogszabály elfogadásának tilalma abban az esetben, ha léteznek már az irányelv 5. szakasza 1. pontja szerinti egyenrangú nemzeti rendelkezések, és az új szabályozás csökkenti a határozott idejű munkaszerződéssel rendelkező munkavállalók védelmének szintjét.

Rendelkező rész

- 1) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött 1999. március 18-i keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja akként értelmezendő, hogy azzal nem ellentétes, ha valamely tagállam olyan nemzeti szabályozást fogad el, mint amilyen a határozott idejű szerződéssel a közszektorban alkalmazott munkavállalókra vonatkozó rendelkezéseket előíró 164/2004. sz. elnöki rendelet, amely – kifejezetten az 1999/70 irányelv átültetése céljából, az irányelv rendelkezéseinek a közszektor vonatkozásában történő alkalmazása érdekében – az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések vagy munkaviszonyok visszaélészerű alkalmazásának megakadályozására szolgáló, az e szakasz 1. pontjának a)–c) alpontjában felsorolt intézkedések bevezetését írja elő, ha – és ennek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata – a belső jogban már van az említett szakasz értelmében vett „megfelelő jogi intézkedés”, mint amilyen például a magán-szektorban foglalkoztatottak munkaszerződéseinek kötelező megszüntetéséről szóló 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdése, azzal a feltétellel azonban, hogy az említett szabályozás egyrészt nem érinti a határozott idejű munkaszerződések vagy munkaviszonyok alkalmazásával való visszaélések megakadályozásának hatékonyságát, amint az az említett megfelelő jogi intézkedésből következik, másrészt, hogy tiszteletben tartja a közösségi jogot, és különösen az említett megállapodás 8. szakaszának 3. pontját.

- 2) A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának a) alpontja akként értelmezendő, hogy azzal ellentétes, ha az alapügyben szereplőhöz hasonló valamely nemzeti szabályozást az érintett tagállam hatóságai oly módon alkalmaznak, hogy a közszektorban az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések megújítása az említett szakasz értelmében vett „objektív okokkal” igazoltnak tekintendő, csupán azért, mert e szerződések olyan jogi rendelkezéseken alapulnak, amelyek megengedik azok megújítását bizonyos átmeneti szükségletek kielégítése céljából, valójában azonban az említett szükségletek állandóak és tartósak. Ugyanezen szakasz viszont nem vonatkozik az első vagy egyetlen határozott idejű munkaszerződés vagy munkaviszony létesítésére.
- 3) A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontja akként értelmezendő, hogy az e szakasz szerinti „csökkentést” mind az egymást követő, határozott idejű munkaszerződéseket kötő munkavállalóknak, mind az első vagy egyetlen határozott idejű munkaszerződést kötő munkavállalóknak az érintett tagállamban nyújtott védelem általános szintjére tekintettel vizsgálni kell.
- 4) A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 8. szakaszának 3. pontja akként értelmezendő, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint a 164/2004. sz. elnöki rendelet, amely – egy korábbi, a 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdéséhez hasonló, belső jogi szabálytól eltérően – egyrészt a közszektorban az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések visszaélészerű használata esetén már nem írja elő e szerződések határozatlan idejű munkaszerződéssé történő átminősítését, vagy azt bizonyos konjunktív és korlátozó feltételekhez köti, másrészt az általa biztosított védelmi intézkedésekből kizárja az első vagy egyetlen határozott idejű munkaszerződést kötő munkavállalókat, amennyiben – és ezt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia – e módosítások a határozott idejű munkaszerződést kötő munkavállalók korlátozott csoportját érintik, vagy azokat az említett keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja szerinti, határozott idejű munkaszerződések alkalmazásából származó visszaélések megakadályozására szolgáló intézkedések bevezetésével ellensúlyozzák.
- 5) E keretmegállapodásnak a 164/2004. sz. elnöki rendelethez hasonló nemzeti szabályozás általi végrehajtása azonban nem eredményezheti a határozott időre alkalmazott munkavállalóknak a belső jogrend által korábban nyújtott védelemnek az ugyanezen keretmegállapodásban előírt minimális védelmi rendelkezések által meghatározottnál alacsonyabb szintre való csökkentését. Az említett keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjának tiszteletben tartásához

különösen az szükséges, hogy egy ilyen szabályozás az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések alkalmazásából származó visszaélések tekintetében hatékony és az ilyen visszaélésszerű használat megakadályozására kényszerítő intézkedéseket, valamint megfelelően hatékony és visszatartó szankciókat írjon elő ezen megelőző intézkedések teljes érvényesülésének biztosítására. A kérdést előterjesztő bíróság feladata tehát annak vizsgálata, hogy teljesülnek-e ezek a feltételek.

- 6) Az olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás akként értelmezendő, hogy ha az érintett tagállam belső jogrendje a tárgyalta szektor vonatkozásában tartalmaz más hatékony intézkedéseket az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések alkalmazásából származó visszaélések megakadályozására, illetve adott esetben szankcionálására e megállapodás 5. szakaszának 1. pontja értelmében, a keretmegállapodás alkalmazásával nem ellentétes egy olyan nemzeti jogszabály, amely csak a közszektorban tiltja abszolút módon az egymást követő, olyan határozott idejű munkaszerződések határozatlan idejű szerződéssé történő átalakítását, amelyek alkalmazását visszaélésszerűnek kell tekinteni, mert tárgyuk a munkáltató állandó és tartós igényeinek kielégítése. A kérdést előterjesztő bíróság feladata azonban annak értékelése, hogy a belső jog vonatkozó rendelkezései alkalmazásának és hatékony végrehajtásának feltételei alapján e rendelkezések milyen mértékben tekinthetők megfelelő intézkedésnek az egymást követő, határozott idejű munkaszerződések vagy munkaviszonyok közigazgatási szerv általi visszaélésszerű alkalmazásának megakadályozásához, illetve adott esetben szankcionálásához.
- 7) Ezzel szemben, mivel az említett keretmegállapodás 5. szakaszának 1. pontja az első vagy egyetlen határozott idejű munkaszerződést kötő munkavállalókra nem alkalmazandó, e rendelkezés nem kötelezi a tagállamokat szankciók előírására arra az esetre, amikor egy ilyen szerződés valójában a munkáltató állandó és tartós igényeit elégíti ki.
- 8) A kérdést előterjesztő bíróságnak kell a belső jog releváns rendelkezéseit a lehető legteljesebb mértékig a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. szakasza 1. pontjával és 8. szakasza 3. pontjával összhangban értelmeznie, valamint ennek keretében eldöntenie, hogy az alapeljárások vonatkozásában a belső jog más rendelkezései helyett e szakaszok közül az első értelmében vett olyan „megfelelő jogi intézkedés” alkalmazandó-e, mint amelyet a 2112/1920. sz. törvény 8. §-ának (3) bekezdése előírt.